

IX.

- Πάμε ;
 — Στάσου ν' ακούσουμε και τους δυο με τὴ Λύρα.
 — Πῶ ! πῶ ! τί Πιάνο ξεκουρδισμένο ! τί βιολιά ξεκουρδισμένα ! . . .
 — Ξαμολαρίσθηκαν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴ ζέστη . . .
 — Μωρὲ δοξαριὰ 'πού σοῦ τραβᾷ ὁ Κλωδῖος ! Μωρὲ τέρτσαις 'πού σοῦ κάνει ὁ Ἀβραάμης. Μοῦ φαίνεται μόνον πῶς δὲν νοιώθουν τί παίζουν . . . Stop !
 — Μήγαρ νοιώθει ὁ δάσκαλος τους Κοντονίνης ;
 — 'Ε ! τοῦκ, τοῦκ, τοῦκ, bravo κι' αὐτῶν ! Ἄλλος !

X.

- Μπα ! πότε 'φόρεσε τὴ βελάδα ; τόρα ἦτον ἐδῶ μαζὶ μας. Ὡ ! ὦ ! φωνὴ μπάσο 'πού σ' τὴν ἔχει ! Ἀπάνω του, Καποράλο-Βόκ ! θὰ σ' ἐπισκιάση σ' τὰ σαλόνια. Τὰ μάτια σου τέσσερα μὴν πέσης στὴ *Λιμνη* τοῦ Τραϊανοῦ. Τικ, τικ, τικ ! εὔγε καὶ τοῦ Μπάσου μας.
 — Οὔφ ! 'βαρέθηκα ! Τελειώνετε !

XI.

- Κουκουρίκου ! Κρά, κρά, κρά ! Σ' τ' ἄρματα ὄλαις αἱ μελανόξανθαις, αἱ λιγνοπαχουλοῦλαις, αἱ κοντόμακραις, αἱ μακροκοντοποδαροῦσαις καὶ μακροκοντομαλοῦσαις. Ἐμπρὸς μικρὰ καὶ μεγάλα χρυσᾶ ! Ἔνα coro ! ἔνα coro ! Avanti prima donna assoluta, comprimaria, contralto, sopani, mezzo soprani ! Κουκουρίκου ! Κρά ! Κρά Κρά ! Κρά ! Avanti, γενικὴ ἀκομπανιατόρε Μακκρόνη, βρόντα το, Πιάνο avanti tutti, μπάμ, μποῦμ, σβράν, σβροῦν, τζάν, τζοῦν, βρρρρ, μπρρρ, βζζζ ! Ὄχου κι' ἄμάν ἄμάν, ἦταν Κολοκυθένια !
 — Ζήτω ! εὔγε ! bravo ! τάκα, τάκα, πλά, πλά, τὰμ, τὰμ, τὰμ, bravo ! καὶ τοῦ χρόνου !

XII.

Tutti—Finale.

- Ζήτω καὶ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ Ἐφόρου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ γραμματέως.
 — Ζήτω καὶ τῶν διδασκάλων !
 — Ζήτω καὶ τῶν βοηθῶν !
 — Ζήτω καὶ τοῦ καυμένου τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς γυναίκας του !
 — Ζήτω καὶ τῶν παιδιῶν του !
 — Ζήτωωωω !!!

(Ἐξ Ἐφημερίδος.)

- Υ. Γ. Ζήτω καὶ τοῦ Ἄλλ' πού τὰ 'γράψε στὴν Ἐφημερίδα, Ζήτω του !

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ Ραῦμόνδος Λούλλιος, σοφὸς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἔγραψε τετρακισχιλίους τόμους διὰ νὰ πείσῃ τοὺς Μωαμεθανοὺς ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία, δὲν ἔπεισε δὲ κανένα.

Ὁ ποιητὴς Ἀντωνιάδης ἔγραψε τετρακοσίας χιλιάδας στιχῶν διὰ νὰ πείσῃ τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας ὅτι εἶναι ποιητὴς.

Εὐτυχέστερος ὁμως τοῦ Ραῦμόνδου κατώρθωσε νὰ πείσῃ αὐτὸς ἓνα . . . φαρμακοποιὸν, τὸν κ. Ἀφεντούλην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΧΕΡΗΝ.

Τώρα πού γράφτηκες καὶ σὺ καυμένη Χρυσοχέρη
 Συνδρομητὴς μου πρόθυμος σὲ κάποια ἀγγελία,
 Τώρα ὁ χάρος ἀπλώσε τὸ ἀπὸνὸ του χέρι
 Καὶ σ' ἄρπαξε... καὶ μ' ἄφησε ... εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.
 Ἦξευρα πῶς ὁ θάνατος ἀπλώνει ὅπου δὲν πρέπει,
 Ν' ἀπλώνη ὁμως δὲν πιστεύα καὶ στοῦ φτωχοῦ τὴν τσέπη.

Ἄχ ! χάρε ἄρπαξε ἂν θὲς μονάχα τὴν ψυχὴ μας,
 Ὅμως μὴ γίνεσαι ληστής, μὴν κλέφτης τὸν παρὰ μας
 Εἶναι σκληρὸ πολὺ σκληρὸ, σὰν σβύνης τὴ ζωὴ μας,
 Μὰ σὰν μᾶς πέρνης τὸν παρὰ...καὶ ζοῦμε...συφορὰ μας !
 Χάρε, μὴν εἶσαι πλούσιος, ὁμογενῆς μὴν εἶσαι
 Καὶ θὲς νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς φτωχοὶ χωρὶς νὰ συγκινῆσαι ;

Ἄ ! Χρυσοχέρη αὐτοῦ τοῦ πᾶς, νὰ μὴ μᾶς λησιμονήσῃς
 Ποῦ τόσο σ' ἀγαπήσαμε στὸν κόσμ' αὐτὸ τὸν ψέφτη,
 Καὶ πὲ στὸ θάνατο αὐτοῦ ποῦ θὰ τὸν ἀπαντήσῃς
 Π' ὅταν μᾶς κλέφτη τὸν παρὰ καὶ τὴ ζωὴ νὰ κλέφτῃ
 Καὶ μὴ ξεχνᾷς,—ἂν κάποτε τύχη νὰ μ' ἀνταμώσῃς
 Πῶς ἀνα φράγκο μοῦ χρωστᾷς καὶ...θάμου τὸ πληρώσῃς—

De Cock.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Φίλος του λέγει εἰς τὸν De Cock ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» :
 — Πάμε νὰ με τρατάρης.
 — Ἔχω φτώχϊαν ἑκατομμυριοῦχορ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ De
 Cock.

Εἰς ὠρολογιοποιὸν τοῦ Μεσολογγίου ἔδωκε τις τὸ ὠρολόγιόν του πρὸς διόρθωσιν.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὁ ὠρολογιοποιὸς ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὸ ὠρολόγιον τοῦ δίδει καὶ κάτι ἀλυσιδίτσαις, κάτι τροχοῦς, κάτι ἄλλα ψιλὰ πράγματα.

- Τί εἶναι αὐτὰ, τὸν ἐρωτᾷ ἔκπληκτος ὁ πελάτης του ;
 — Περισσεύματα τοῦ ὠρολοιοῦ σας ! ! !

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΡΒΕΡΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ
ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ

Μετάφρασις Π. Χαλκιοπούλου

N. ΚΑΜΠΑ
ΣΤΙΧΟΙ

Τιμᾶται νέας δραχμῆς.